

Vieną rytą atėjęs į virtuvę Pūkuotukas išgirdo pažįstamą gurgesį pilvelyje.



Meškiukas kruopščiai patikrino medaus puodynėles, bet nusiminęs pamatė, kad visos jos tuščios. Jis išsinešė didžiausią puodynę į lauką, kad geriau ją ištyrinėtų, bet iš to nebuvo jokios naudos – puodynėje nebuvo nė lašelio medaus.

Tada Pūkuotukas pastebėjo kažką baltuojant ant rąsto prie namelio durų.

– Hm... tai pranešimas! – nustebo jis. – Įdomu, kas jame rašoma?







Pūkuotukas pasikasė galvą tikėdamasis, kad tai padės jo proteliui veikti šiek tiek geriau, bet tai nepadėjo suprasti parašytų žodžių prasmės.

– Greičiausiai pranešimą parašė Jonukas, jis vienintelis iš visų mūsų moka rašyti, – sumurmėjo meškiukas.

Ištarus Jonuko vardą Pūkuotukas prisiminė dar kai ką: berniukas užsiminė, kad meškiukas šį vakarą ateitų į pikniką.

– Aš nueisiu pas Jonuką kiek anksčiau ir paprašysiu perskaityti pranešimą, – nusprendė jis.



Pūkuotukas patraukė per girią. Buvo nuostabi vasaros diena, gyvūnėliai siautė, dūko gamtoje. Paukščiai giedojo medžiuose, straksėjo krūmuose. Varlės kurkė ir šokinėjo balose. Vabzdžiai garsiai dūzgė skraidydami ore.

– O vargeli! – Pūkuotukui net akys sužvairavo, kai jis bandė pasekti greitą laumžirgio skrydį. – Visi labai užsiėmę, ar ne?

